”Voyager” er en musikdramatisk animationsteaterforestilling om universets uendelighed. Spilleperiode fra 18.2 - 20.3. 2027. Instruktør Simon Boberg, Scenograf Peter Schultz, Komponist Simon Dokkedal, Medvirkende Anne Vester Høyer og Jens Gotthelf

Vi forestiller os ofte at vi står i universets centrum, men måske er vi blot et sandkort i et hav af stjerner, et strejf af stjernestøv i et kosmos af millioner af galakser. Hvem er vi - midt i alt dette? På Bådteatret åbner universet sig. Her genskaber vi det uendelige gennem animationsteatrets magi, svimlende verdensmusik og menneskets unikke evne til at forestille sig det, der ikke kan ses - og føle det, der ikke kan berøres.

Forestillingen tager udgangspunkt i en virkelig rejse.
I 1977 sendte NASA 2 rumsonder ud i rummet: Voyager 1 og Voyager 2. De blev sendt afsted mod solsystemets yderste grænser i et sjældent kosmisk øjeblik, hvor planeterne stod i en særlig konstellation. En himmelsk mulighed for at passere Jupiter, Saturn, Uranus og Neptun på en lang rejse. Sonderne skulle komme tæt på dem alle og sende billeder og informationer hjem og desuden udforske det ydre solsystem. Indtil da havde man kun betragtet disse fjerne verdener gennem teleskoper fra jorden. Voyager- sonderne sendte billeder hjem: storme på Jupiter, Saturns ringe, fjerne måner bådet i fremmed lys. Sonderne er fortsat på rejse, længere og længere ud i mørket, og nu er de på vej mod stjernerne

Med ombord er der to guldplader, hvor menneskets lyde, hilsner, musik, hjerteslag og kunstneriske landvindinger er ridset ind. Spor af kunst, kultur og liv. En besked til universet. En rumfarende flaskepost. Hvis nogen en dag finder dem, vil de høre os.
Fysikeren og videnskabsformidleren Carl Sagan var en af hovedkræfterne bag dette fantastiske projekt. Under arbejdet med guldpladerne mødte han journalisten og videnskabskvinden Annie Druyan, Mellem dem opstod en kærlighedshistorie, der skulle vare resten af Sagans liv.

I ”Voyager” følger man 2 rejser. De to rumsonders spektakulære rejse gennem solsystemet og ind i det interstellare mørke. Den anden rejse bevæger sig indad i to menneskers følelser, tvivl og kærlighed. Et sted i krydsfeltet mellem disse rejser opstår forestillingens metaforiske poetiske rum med plads til refleksioner over det menneskelige vilkår overfor universets uendelighed.
Her står en mand og en kvinde og betragter stjernehimlen. Planeter tegnes frem. Baner opstår. Voyager sondernes rute slynger sig fra Jorden mod Jupiter videre til Saturn, Uranus og videre endnu

Forestillingens fabulerende og medfortællende musikalske univers er skabt af Simon Dokkedal fra Den Sorte Skole. Han har ladet guldpladernes materiale og Voyager- sondernes optagelser fra de sidste 50 år smelte sammen til et nyt lydlandskab- et remix af menneskehedens historie. Musikken bliver en rejse i sig selv: ud i rummet og ind i følelsernes dyb.

”Voyager” er en forestilling om vægtløshed og afstande så store, at sproget må give op. Om gasskyer, ringe af is og støv, om galakser der svæver i stilhed. Animationsteatrets magi gør det ufattelige sanseligt: den enorme planet Jupiter og den voksende afstand mellem planeterne og de svimlende proportioner i rummet. Abstrakte astrofysiske begreber bliver til magiske billeder, bevægelser og sansninger.

På scenen står manden og kvinden – små, sårbare - på Saturns hvirvlende ringe. De mærker ensomheden ved Uranus’ kolde blå lys. De drages af Neptuns mystiske og mørke mysterier. Publikum oplever Voyager 2’s sidste syn af månen Triton og tager del i sondernes afsked med vores solsystem og planeterne på rejsen ud i det interstellare rum.

Voyager-sonderne, dukkerne og skuespillerne bliver til rejsende i rummet. De svæver gennem mørket. Pludselig vokser en blågrøn planet frem af mørket- Jorden. Som solen, der stiger op af havet. Vi ser vores hjem udefra. Måske er Voyager sondernes rejse nødvendig for, at vi kan forstå, hvor skrøbelig vores planet er. Hvor sjælden. Hvor kostbar.

Med ”Voyager” hylder vi rumalderens ukuelige optimisme og bruger samtidig blikket fra det ydre rum til at se på vores lille blå klode med nye øjne. Her, på afstand bliver grænser og konflikter små. Og en anden følelse kan forhåbentlig opstå: et fælles ansvar for vores eneste hjem. Animationsteatrets poetiske sprog og forestillingens musikalske univers kaster nyt lys over Carls Sagans ord om vores fælles planet.

“*To my mind, there is perhaps no better demonstration of the folly of human conceits than this distant image of our tiny world. To me, it underscores our responsibility to deal more kindly and compassionately with one another and to preserve and cherish that pale blue dot, the only home we've ever known.*